Forn de Calç d'Orpí

Orpí

Ubicació

Comarca:	Anoia
Lloc/Adreça:	Carretera BV -2132 km 0'6.
Emplaçament	A tocar de la BV - 2131, en la darrera zona boscosa abans d'arribar a Orpí.
Alçada:	464

Coordenades:

Latitud:	41.5186
Longitud:	1.58178
UTM Est (X):	381664
UTM Nord (Y):	4597300

Classificació

Número de fitxa	08152 - 128
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Jaciment arqueològic
Estil / època:	Contemporani Popular
Segle	XIX-XX
Estat de conservació	Dolent
Notes de conservació:	Només es conserva la cavitat.
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	08151A010000070000JU
Autoria de la fitxa	Jordi Seró i Ferrer. IN SITU SCP
Data de registre de la fitxa:	dc., 22/10/2014 - 02:00

Descripció

Les restes d'aquest forn de Calç es troben situades a tocar de la BV - 2132 quasi arribant a Orpí. Es tracta d'un forn de calç de planta circular d'uns tres metres i mig de diàmetre i similars mesures d'alçada, excavat a terra i acabat amb algunes parts de mur de pedra(tot i que quasi no es conserva). L'interior es troba cobert de vegetació. No es conserva cap altre element del forn, com la boca o la coberta.

Història

És possible que aquest forn de calç fos utilitzat tant per les cases del nucli d'Orpí, com per les diverses masies que trobem a la zona de Feixes. Uns altres dels usos era la producció de calç per a les adoberies d'Igualada, per pintar i sulfatar.
Un dels darrers habitants que va viure a Feixes, en Josep Calaf, explica en una entrevista tot el procés per a l'obtenció de calç, als forns d'aquesta zona.
L'avi del Josep feia forns de calç, el Josep també hi havia treballat. Es tardava uns tres mesos a fer el clot i recollir tota la llenya que es necessitava. Esporgaven els pins i feien feixos de llenya que ells en deien fogots. Es feia un gran clot a terra dins del bosc, s'omplia de llenya, i a la part superior es bastia de pedra calcària a manera de cúpula, fins a uns dos metres de gruix. A la part de baix hi havia una obertura per on hi anaven afegint llenya. De fora tenia l'aspecte d'una barraca amb una cúpula a la part superior. El Josep explica que era com una gran olla. Quan s'encenia el foc s'havia de mantenir durant una setmana, i calia estar allà a prop per anar-hi afegint llenya. Els que se'n cuidaven eren tres, tenien tota la llenya que calia per a tota la setmana i dormien allà mateix al costat, a terra, en una cabana que es feien per l'ocasió. La llenya s'havia d'anar afegint sempre, però a la nit, n'hi posaven més perquè pogués aguantar almenys dues hores, i així, com que eren tres i s'anaven tornant, podien arribar a dormir quatre hores seguides. El foc havia de ser sempre viu. Començaven a encendre'l el diumenge a la nit, al cap de vuit dies ja estava, la pedra quedava rogent. Aquests forns s'anaven fent en funció d'on hi havia la llenya i la calcaria. El Josep va començar a fer-ho als 7-8 anys, quan en tenia 14 anava a jornal. La calç que s'obtenia, servia per a les adoberies, per pintar i per sulfatar. De cada forn en sortia tones de calç. Quan es desenfornava, la carregaven en carros que marxaven cap a Igualada, havien d'anar molt amb compte que no els plogués, ja que si s'arribava a mullar la calç, amb la reacció se'ls quedava fos el carro.